

[Fogh Rasmussen]

Jamen det står her! Der står, at det er regeringens politik, at de offentlige udgifter skal stige med næsten 1 pct. om året. 1 pct. kan måske sådan umiddelbart lyde af lidt, men hvis man regner det om til penge, er det da et sted mellem 4 og 5 mia. kr. om året, og hvis man bunker det oven på hinanden i resten af 1990'erne, bliver det da ganske meget, de offentlige udgifter ifølge regeringens politik skal stige.

Den afgørende forskel på den politik, som de borgerligt-liberale regeringer førte, og den, som den socialdemokratisk ledede regering fører, er, at vores politik tilstræbte, at de offentlige udgifter blev holdt i ro. Det blev de så ikke helt, det må vi erkende, men det var, fordi vi ikke havde flertal, og en gang imellem skulle vi lave forlig, der betød større offentlige udgifter – bl.a. forlig med Socialdemokratiet, der drev udgifterne i vejret. Men det var da i det mindste vores bestræbelse at holde udgifterne i ro. Med den nuværende regerings bestræbelser er det det modsatte. Økonomiministeren siger i programmet her, at målsætningen er, at de offentlige udgifter skal vokse med næsten 1 pct. om året i resten af 1990'erne.

Regeringen siger godt nok, at de offentlige udgifter er steget her i 1994, men at det bare er midlertidigt, de sådan er vokset. Dertil vil jeg sige, at midlertidige offentlige udgifter eksisterer ikke, når Socialdemokratiet er i regering – simpelt hen ikke. Socialdemokraternes politik er, at når man først har bevilget en offentlig udgift, så bliver den aldrig nogen sinde fjernet igen. Det kan godt være, man bruger den til noget andet på et eller andet tidspunkt, men det lader sig med Socialdemokrater i regeringen aldrig nogen sinde gøre at fjerne udgifter, som én gang er sat ind på budgettet. Det kan man godt glemme alt om, hvis økonomiministerens forudsætning er, at Socialdemokratiet fortsat skal være i regering.

Derfor er min konklusion, at økonomiministerens flotte målsætning om at få underskudet bragt ned til under 3 pct. af landets produktion senest i 1997 kun lader sig opfylde, såfremt vi får et regeringsskifte.

Så er der en anden af regeringens forudsætninger, der er fuldstændig urealistisk. Det er spørgsmålet om arbejdsmarkedspolitikken, hvor regeringen siger, at den har lavet nogle arbejdsmarkedsreformer, som betyder, at vi får

et mere smidigt arbejdsmarked. Der er jeg nødt til at fastslå, at når regeringen udtaler sig vidt og bredt i papiret her om orlovsordninger og arbejdsmarkedsreform, så er vi jo nødt til at diskutere det. Det er jo et kunstigt knæk på ledighedskurven, regeringen laver. Hvad er det, der sker her i 1994? Der sker det, at regeringen tager 34.000 mennesker og flytter dem væk fra ledighedsstatistikken og over i nogle andre kasser, som hedder orlovsordninger og offentlige beskæftigelsesforanstaltninger og al den slags. 34.000 mennesker bliver flyttet fra arbejdsløshedsstatistikken over i noget andet og hokuspokus: Ledighedskurven er knækket. Jamen folk bliver da ikke mindre arbejdsløse af, at det bliver kaldt noget andet. Det knæk på ledighedskurven er kosmetisk. Og så har jeg ikke engang brugt så stærke udtryk, som et fremtrædende medlem af den socialdemokratiske folketingsgruppe har gjort her for nylig.

Der er ingen som helst baggrund for regeringens optimisme med hensyn til at få et mere fleksibelt arbejdsmarked, og det er jo ikke kun mig, der siger det. De økonomiske vismænd har her for nylig sagt, at de gennemførte aktiverings- og orlovsordninger ikke giver nogen væsentlig forbedring af incitamentsstrukturen på arbejdsmarkedet. Det er jo sådan noget økonomisprog, men oversat til dansk betyder det: Regeringens orlovsordninger og arbejdsmarkedsreform øger overhovedet ikke fleksibiliteten på arbejdsmarkedet.

Lad mig runde af med at gentage: Det er da godt, at regeringen langt om længe er kommet med dette program for, hvordan vi skal opfylde nogle helt nødvendige økonomiske krav. Men der skal en ny politik til for at nå de mål, som regeringen har stillet op, og den har Venstre ved gentagne lejligheder lagt frem:

For det første det økonomiske råderum, vi får i kraft af – forhåbentlig – øget økonomisk vækst. Det skal bruges til at stimulere den private sektor. Vi skal have ægte arbejdspladser i den private sektor og ikke alle mulige tilskudsordninger og kunstige beskæftigelsesprojekter.

For det andet skal vi have bragt stigningen i de offentlige udgifter til ophør. Vi skal have genindført nulvækst i de offentlige udgifter, vi skal have genindført det princip, at der lægges et loft over, hvor store de offentlige udgifter skal være. Når vi holder den offentlige sektor i ro, er det den private sektor, der vokser, og så